

Forslag til: Inatsisartutlov om jobsøgningsydelse.

(Naalakkersuisoq for Sociale Anliggender, Arbejdsmarked og Indenrigsanliggender)

(1. behandling)

Forslag til: Inatsisartutlov om jobsøgningsydelse og forslag til: Inatsisartutlov om offentlig hjælp.

(Naalakkersuisoq for Sociale Anliggender, Arbejdsmarked og Indenrigsanliggender)

(1. behandling)

Der er ingen tvivl om, at der er brug for store reformer i den offentlige sektor. Faktum er, at vi ifølge alle eksperter kigger ind i en fremtid, hvor vi mangler omkring 1 milliard kroner om året for at kunne opretholde vores nuværende velfærdsniveau. Det er klart, at vi ikke kan skaffe alle pengene via reformer af den offentlige sektor, men vi er nødt til at være ambitiøse. Og det mener jeg faktisk ikke, at Naalakkersuisut er med disse forslag.

Samlet set vil forslagene nemlig ikke spare penge i den offentlige sektor. Forslagene vil tværtimod øge udgifterne. Det er ikke det smarteste at gøre i den nuværende situation for nu at sige det mildt.

Dermed ikke sagt, at forslagene udelukkende er dårlige. I det store og hele er det fornuftigt, at man i højere grad skelner mellem, hvem der er jobparate og hvem der ikke er. Det er ligeledes godt, at der bliver stillet større krav til de, der er jobparate i forhold til eksempelvis at være aktivt jobsøgende. Omlægningen af måden man udbetaler offentlig hjælp på er ligeledes fornuftig. Det er også godt, at man vil fokusere på, hvad modtagerne af offentlig hjælp kan frem for hvad de ikke kan, så man dermed kan få udarbejdet ordentlige, individuelle handlingsplaner, der kan være med til at gøre disse mennesker jobparate i en eller anden grad. Det er vigtigt, at vi ikke udelukkende har fokus på, at alle skal have et fuldtidsarbejde, men at vi i stedet ser på, hvor meget den enkelte kan bidrage med. Vi skal huske på, at det for den enkelte er vigtigt at føle, at man betyder noget og at man er noget værd.

Når det er sagt, så undrer jeg mig over, hvad forskellen er på denne reform i forhold til at man i dag arbejder ud fra match-grupper. Ved første tanke tror man, at det blot er gamle vine på nye flasker. Vi bliver derfor nødt til at tænke nyt og anderledes, og øge håbet om at komme ud på arbejdsmarkedet, når man står som ledig. Naalakkersuisut bør derfor også understøtte, at der i det mindste sikres tiltag, som øger antallet af arbejdspladser og øger den lediges mobilitet. Majoriaq får her, som forslaget ser ud, en meget stor rolle og ansvar for sammen med kommunerne at sikre handlingsplaner til de ledige. Vi skal være opmærksomme på, at det her ikke atter munder ud i, at der blot ligger støvsamlende sager, som ikke rykker ved de ledige. Ambitionen om øget selvforsørgelse bør i min optik være langt mere progressiv, eksempelvis også ved at kræve at alle ledige aktiveres i form af motion. Et liv med selvforsørgelse skal hænge sammen

med et liv med sundhed og trivsel. Jeg er sikker på, at man kan være mere ambitiøs og modig i de politiske beslutninger, hvis vi skal realisere effektive reformer.

Det er dog fornuftigt, at man har som ambition, at det altid skal kunne betale sig at arbejde. Jeg vil dog tillade mig at sætte et stort spørgsmålstegn ved om det rent faktisk også er det man gør ved forslaget om en jobsøgningsydelse. Jeg mener tværtimod, at man med forslaget risikerer at gøre det mere attraktivt at blive hjemme.

Med forslaget om jobsøgningsydelse kan man således i seks måneder få udbetalt 90 procent af SIKs mindsteløn for at gå derhjemme. Dette skal sammenlignes med at arbejde 40 timer om ugen i et ufaglært job. Der er altså meget, meget lidt ekstra at tjene ved at påtage sig et ufaglært arbejde.

Her er vi nødt til at kigge på om det er rimeligt. Vi skal huske på, at alle der har ret til at modtage jobsøgningsydelse er vurderet til at være jobparate. Det vil sige, at de er vurderet raske nok til at arbejde, så der er ingen undskyldning for at lade være. Derfor er det temmelig meget i overkanten, at disse mennesker skal have næsten det samme i "løn" som en ufaglært, der knokler 40 timer om ugen på en fiskefabrik eller med at gøre rent på et hotel. Det er ganske enkelt ikke retfærdigt, og det vil ikke give den jobsøgende det nødvendige incitament til at påtage sig et ufaglært arbejde i stedet for at gå rundt derhjemme.

Der er således rigtig meget at tage fat på for Familie- og Sundhedsudvalget, som forslagene henvises til. Udvalget bør have som ambition, at forslagene samlet set ikke må medføre ekstra omkostninger for den offentlige sektor i forhold til i dag. Og udvalget bør ligeledes have som ambition, at forslaget om jobsøgningsydelse skal ændres på en måde, så det helhedsmæssigt bliver sådan, at det skal kunne betale sig at tage et ufaglært arbejde frem for at sidde derhjemme, og at man som minimum kan stille krav om aktivering ved ledighed.